

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: [redacted], IČO [redacted]
se sídlem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Jířím Kučerou
se sídlem Opletalova 1418/23, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 2. 9. 2021, č. j. MZE-42088/2021-11181,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. MZE-26464/2021-18134. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci dle § 29c odst. 2 až 9 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů, poskytnut kompenzační příspěvek ve výši 9 480 000 Kč v souvislosti s ukončením chovu zvířat pro kožešiny, současně byl zamítnut požadavek žalobce na poskytnutí kompenzačního příspěvku ve výši 1 020 000 Kč.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný chybně stanovil počet chovaných zvířat pro výpočet kompenzačního příspěvku, neboť jeho postup neodpovídá § 29c odst. 8 zákona č. 246/1992 Sb. Žalovaný si od Krajské veterinární správy pro Olomoucký kraj vyžádal dokument označený jako „Informace ke stanovení kompenzačního příspěvku chovateli zvířat pro kožešiny“ ze dne 11. 3. 2021, č. j. SVS/2021/033626-M (dále jen „informace KVS“). Informace KVS uvádí počty chovaných zvířat pro jednotlivé kontroly, a to vždy ve dvou sloupcích „Počet zvířat na hospodářství v den kontroly“ a „Počet zvířat kontrolovaných“, přičemž neobsahuje kolonku „Počet zvířat zjištěný při kontrolách v daném roce“. Žalovaný dle žalobce následně nezjistil *nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018*, jak požaduje § 29c odst. 8 zákona č. 246/1992 Sb., nýbrž vycházel pouze z počtu zvířat na hospodářství v den kontroly a počtu chovaných zvířat. Žalobce přitom v příloze své žádosti uvedl výpočet, který reflektuje skutečnost, že přímo z informace KVS jednoznačně vyplývá, že počet zvířat zjištěný při kontrolách v daném roce byl vyšší, než pouhý počet zvířat v den kontroly a počet zvířat kontrolovaných. Žalovaný tedy postupoval v rozporu se zásadami materiální pravdy a legality.
3. Napadené rozhodnutí konstatuje, že z žádného ustanovení zákona neplyne, že by nejvyšší počet zvířat měl být zjišťován za období kalendářního roku, jak tvrdil žalobce, a že by z tohoto důvodu měl být zohledňován i počet usmrcených chovných zvířat v průběhu roku. Žalovaný tudíž postupoval správně, když vyšel z absolutně nejvyššího čísla uvedeného v informaci KVS, což je dle § 29c odst. 4 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb. závazný podklad rozhodnutí. Takový postup je však dle žalobce v rozporu se zněním a smyslem zákona, kterým je poskytnout adekvátní kompenzaci chovatelům, kteří byli nuceni ukončit svou činnost v důsledku zákazu chovu zvířat pro kožešiny.
4. Žalobce uvedl, že kontroly krajské veterinární správy nebyly zaměřeny na určování počtu zvířat, ale na kontrolu životní pohody chovaných zvířat. Počty kontrolovaných zvířat, ani počty zvířat na hospodářství v den kontroly proto v mnoha případech neodpovídají skutečným počtům chovaných zvířat v daném roce a ignorují cyklický průběh chovu. Dle zákona se počet chovaných zvířat stanoví jako nejvyšší počet zvířat zjištěných při kontrolách, nikoliv zvířat kontrolovaných či zvířat přítomných při jedné kontrole. Zákon výslovně hovoří o nejvyšším počtu zjištěném v daných letech, nikoliv v rámci jedné kontroly. Kompenzace se totiž dle § 29c odst. 7 zákona č. 246/1992 Sb. poskytuje za každé chované kožešinové zvíře. V § 29c odst. 3 zákona č. 246/1992 Sb. je stanoveno, že žadatel ve své žádosti uvede *počet chovaných zvířat v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018*. Tomu odpovídá také žalovaným zpracovaný formulář žádosti, který rovněž obsahuje kolonky na počet zvířat chovaných v jednotlivých letech. Zákon tedy nestanoví, že by žadatelé měli v žádosti uvádět nejvyšší počet zvířat zjištěných při kontrolách krajské veterinární správy, nýbrž skutečné počty chovaných zvířat v daném roce.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

5. Interpretace zákona zaujatá žalovaným tudíž vede k nerovnosti mezi jednotlivými chovateli. Kontrola činěná před pářením např. zahrnuje pouze chovné stádo (samce a samice), avšak nikoliv nenarozená mláďata, kontrola provedená po páření již zahrnuje pouze chovné samice (samci byli po páření usmrceni, mláďata se ještě nenarodila), kontrola po narození mláďat zahrnuje chovné samice a mláďata, kontrola provedená před úhynem zvířat z přirozených příčin tato zvířata zachycuje, kontrola provedená po úhynu zvířat už však nikoliv, apod. Čísla uvedená v protokolech o kontrole, která byla následně přenesena do informace KVS, jsou tak zcela závislá na době, kdy byla daná kontrola provedena. U jednotlivých chovatelů přitom byly kontroly prováděny v různých obdobích, přičemž u některých chovatelů bylo prováděno více kontrol ročně, u některých pouze jedna.
6. Závěrem žalobce předestřel svou metodiku pro zjištění nejvyššího počtu chovaných zvířat, kterou aplikoval na období roku 2014 (ve zbytku odkázal na přílohu své žádosti). Dle informace KVS bylo při kontrole dne 19. 3. 2014 v příslušné kolonce zaznamenáno „norek – 1200“, v čemž nejsou zahrnuta mláďata narozená v květnu. Při kontrole 30. 9. 2014 bylo v příslušné kolonce zaznamenáno „norek – 3160 (z toho 860 chovných zvířat)“. Byť není počet mláďat explicitně uveden, je patrné, že při této kontrole bylo zjištěno 2 300 mláďat, neboť chovaná zvířata se vždy dělí pouze na chovné stádo (samce a samice) a na mláďata. V období mezi kontrolami tedy bylo chovné stádo z původních 1 200 zvířat zredukováno na 860 zvířat, tj. celkem o 340 zvířat (především samci usmrceni po páření na konci března). Těchto 340 zvířat však žalobce v roce 2014 choval, ačkoliv nebyla zohledněna. Z uvedeného vyplývá, že v roce 2014 žalobce choval celkem 860 chovných zvířat a 2 300 mláďat zjištěných v září, a dále 340 chovných zvířat usmrcených mezi březnovou a zářijovou kontrolou. Celkem tak žalobce v roce 2014 choval 3 500 zvířat, nikoliv 3 160 zvířat, jak uvádí žalovaný. Kompenzační příspěvek proto měl činit 10 500 000 Kč, nikoliv 9 480 000 Kč.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s tím, že opakuje námitky uplatněné již v rozkladu, s nimiž se vypořádalo napadené rozhodnutí, pročez na něj úvodem plně odkázal.
8. Zdůraznil, že zákon nepřipouští dopočet zvířat pro účely dosazení do výpočtového vzorce dle § 29c odst. 7 zákona č. 246/1992 Sb. za jakékoliv období, a to ani za období kalendářního roku, což vyplývá z § 29c odst. 8 zákona č. 246/1992 Sb. Ten jednoznačně stanoví, že určujícím pro výpočet kompenzačního příspěvku je nejvyšší zjištěný počet zvířat (nikoliv např. průměrný), tj. nejvyšší z čísel zjištěných při kontrolách v letech 2014 až 2018 s tím, že podle § 29c odst. 4 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb. je informace KVS závazným podkladem pro toto zjištění. Konstrukce kompenzačního příspěvku je výhradní záležitostí zákonodárce a je zcela mimo rámec správní úvahy, jestli zákonodárce mohl či měl konstruovat kompenzační příspěvek jinak.
9. Nelze přehlédnout, že obě veličiny vzorce nejsou vyvratitelné právní domněnky, ale jsou to právní fikce, které konstruují právní skutečnosti bez nutnosti zkoumat jejich reálnou existenci. Kompenzační příspěvek se tedy neposkytuje za skutečné počty zvířat, které kdy chovatel reálně choval, dle ceny v místě a čase obvyklé, ale ve výši součinu zákonem stanovené hodnoty za jednotlivé zvíře v penězích a zákonem stanoveného počtu zvířat. Na zákonem definovanou rovnici pak nemá jakýkoliv dopad např. to, jaké náležitosti a údaje zákonodárce požaduje uvést do žádosti, ani to, jaká je podoba formuláře žádosti zveřejněná žalovaným.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

10. K námitce žalobce, jež nebyla obsažena v rozkladu, spočívající v tom, že postup žalovaného vede k nerovnosti mezi jednotlivými chovateli, žalovaný zopakoval, že byl povinen vycházet ze zákonné úpravy opírající se o zjištění počtu zvířat z informace KVS. Dle žalovaného je konstrukce nejvyššího čísla v určitém období pro chovatele výhodnější než např. průměr v tomto období. Zákon nestanovil právní fikci počtu zvířat např. jako průměr či součet, resp. dílčí součet (jak předestírá žalobce), ale pouze jako porovnávání řady čísel a výběr nejvyššího čísla. Tato konstrukce platí pro všechny chovatele stejně a je vůči nim takto aplikována, pročez nelze hovořit o jakékoliv nespravedlnosti. Řada čísel je tvořena počty zvířat dle kontrol provedených v jednotlivých letech období od roku 2014 do roku 2018. Předpokládá se tedy, že v takto vymezeném období byla provedena alespoň jedna kontrola ročně, nicméně reálně se zpravidla jednalo o dvě kontroly ročně podle víceletého plánu kontrol Státní veterinární správy, z nichž jedna má být zaměřena na usmrcování zvířat.
11. Žalovaný uzavřel, že nejvyšší počet zvířat byl v případě žalobce zjištěn při kontrole dne 30. 9. 2014 (3 160 ks), neboť tato hodnota je v informaci KVS nejvyšší.

Jednání před soudem

12. Při jednání dne 17. 10. 2022 žalovaný setrval na svém procesním stanovisku, odkázal na své vyjádření a upozornil na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 9 A 99/2021-45. Žalobce (a ani jeho zástupce) se k jednání nedostavil, soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jednal v nepřítomnosti žalobce, neboť to nebránilo projednání a skončení věci.

Posouzení žaloby soudem

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 29c odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb. *ministerstvo poskytne za podmínek dále uvedených ze státního rozpočtu jednorázový finanční příspěvek ke zmírnění dopadů chovatelům, kteří v rámci podnikatelské činnosti provozují chov zvířat pro kožešiny a svou činnost ukončí v přechodném období podle odstavce 1 (dále jen "kompenzační příspěvek").*
15. Podle § 29c odst. 4 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb. *ministerstvo si od krajské veterinární správy vyžádá doklad vydaný krajskou veterinární správou potvrzující počet chovaných zvířat zjištěný u žadatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018.*
16. Podle § 29c odst. 7 zákona č. 246/1992 Sb. *výše kompenzačního příspěvku, který je určen k úhradě skutečné škody, činí 3 000 Kč za každého chovaného norka a 3 900 Kč za každou chovanou lišku. Kompenzační příspěvek za náhradu ušlého zisku se neposkytuje.*
17. Podle § 29c odst. 8 zákona č. 246/1992 Sb. *počet chovaných zvířat pro výpočet podle odstavce 7 se stanoví jako nejvyšší počet zvířat zjištěný u chovatele při kontrolách krajské veterinární správy provedených v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018. V případě právního nástupce podle*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odstavce 5 věty třetí se započítávají počty zvířat zjištěných u původního chovatele podle věty první.

18. Soud předně konstatuje, že zdejší soud rozhodl o obdobné věci jiného žalobce rozsudkem ze dne 11. 5. 2022, č. j. 9 A 99/2021-45, přičemž žalobu zamítl. Proti citovanému rozsudku byla podána kasační stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Soud však závěry citovaného rozsudku, který reaguje na totožnou argumentaci jako v této žalobě, považuje za správné, protože se s nimi ztotožňuje a níže z citovaného rozsudku vychází.
19. Soud má za to, že výše kompenzačního příspěvku byla stanovena v souladu se zákonem a správní orgány postupovaly při jeho výpočtu správně.
20. Dikce § 29c odst. 8 zákona č. 246/1992 Sb. je jednoznačná a vyplývá z ní, že počet zvířat, jímž se vynásobí částka uvedená v § 29c odst. 7 zákona č. 246/1992 Sb., se stanoví tak, že se z údajů o počtu zvířat zjištěných u chovatele při kontrolách v jednotlivých rocích (2014 až 2018) vybere údaj s nejvyšším počtem zjištěných zvířat. Není přitom relevantní, že dané kontroly krajské veterinární správy nebyly zaměřeny na zjištění počtu zvířat v hospodářství. Zákonodárce zvolil metodu, při níž se využijí výsledky kontrol, které se tak jako tak ze zákona musí pravidelně provádět, což se jeví jako logické a hospodárné.
21. Soud se neztotožňuje s žalobcovou interpretací § 29c odst. 7 zákona č. 246/1992 Sb., tedy že se kompenzační příspěvek poskytuje za každé zvíře zjištěné při kontrolách v daném roce. Tento výklad totiž pomíjí odst. 8 téhož paragrafu. Slovo „každé“ uvedené v odst. 7 ve spojení s odst. 8 znamená, že se kompenzuje každé ze zvířat, které bylo zjištěno při kontrole, která za období let 2014 až 2018 zjistila nejvyšší počet zvířat. Nejde tedy o každé zvíře, které chovatel choval v období let 2014 až 2018, popř. v některém roku z tohoto období. Žádné sčítání, průměrování, dopočítávání či jakýsi kvalifikovaný odhad založený na cyklickém průběhu chovu, a to ať již v průběhu jednoho roku či celého období let 2014 až 2018, nepřichází v úvahu.
22. Z § 29c odst. 4 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb. plyne, že podkladem, z něhož žalovaný při stanovení výše kompenzačního příspěvku vychází, je informace KVS. Zákon nestanoví, že by bylo třeba zjišťovat další údaje. K tomu nutno dodat, že žalobce nerozporoval správnost údajů zapsaných v protokolech o kontrolách, ani obsah informace KVS a ani to, který z údajů o počtu chovaných zvířat v informaci KVS žalovaný určil jako nejvyšší počet chovaných zvířat v rozhodném období.
23. Soud nevešel ani na námitku, že formulace zákona fakticky zakládá nerovnost mezi jednotlivými chovateli, poněvadž záleží na tom, kdy u nich kontroly krajské veterinární správy probíhaly. Soud přitakává žalovanému, že vzorec pro stanovení výše kompenzačního příspěvku je stejný pro všechny žadatele, aplikuje se na všechny žadatele splňující podmínky pro kompenzační příspěvek stejně, vychází z pevně daných kritérií a není diskriminační.
24. Soud zdůrazňuje, že se nejednalo o kontrolu jedinou, ale o větší počet kontrol. Právě mnohost kontrol, kterých muselo být minimálně 5 (alespoň jedna za každý z roků 2014 až 2018), vede k závěru, že zjištěné údaje jsou statisticky průkazné a v zásadě odpovídají realitě. Dle žalovaného probíhaly kontroly zpravidla dvakrát ročně. Soud z informace KVS ověřil, že v každém z roků ze sledovaného období u žalobce proběhla kontrola dvakrát, v roce 2015 třikrát. Celkem tak proběhlo 11 kontrol, a to konkrétně v: březnu a září 2014, březnu, dubnu a září 2015, dubnu a listopadu 2016, září a listopadu 2017 a březnu a

Shodu s prvopisem potvrzuje:

listopadu 2018. V různých letech tedy kontroly proběhly v odlišných měsících, což zpochybňuje tezi žalobce o tom, že v jeho případě probíhaly kontroly bez výjimky v době, která pro něj byla nejméně výhodná. Žalobce rovněž nebyl v situaci, kdy by u něj probíhaly kontroly jen jednou za rok. Proti naprosto obecnému tvrzení žalobce o diskriminaci jeho osoby oproti jiným, nijak nespecifikovaným chovatelům, tedy stojí reprezentativní „vzorek měření“, a to jak z hlediska počtu kontrol, tak toho, že byly prováděny v různých měsících. Soud se proto kloní k závěru, že výsledky kontrol jsou validní a vůči žalobci nejsou nespravedlivé. Pro úplnost soud dodává, že i kdyby byly kontroly provedeny jen v minimálním zákonem daném rozsahu a všechny by proběhly v době, která by pro žalobce byla nejméně výhodná, nebylo by to dle soudu důvodem pro to, aby se správní orgány odchýlily od textu zákona a aby přistoupily na žalobcem předestřenou kalkulaci počtu kusů chovaných zvířat.

25. Soud přitom nepochybně, že „metoda kontrolních vzorků“ nebude pravděpodobně zcela odpovídat realitě, tj. skutečně nejvyššímu počtu zvířat chovaných žalobcem v rozhodném období. Soud je však přesvědčen, že metoda kontrolních vzorků, z nichž se aproximuje výsledek, je zcela legitimním postupem využívaným v mnoha oblastech (např. v oblasti ochrany spotřebitelů). Stejně tak je běžné, že zákonodárce zakotvuje pro určité skutečnosti právní fikci. Provádění kontrol u chovatelů v takovém rozsahu, aby byl zjištěn objektivní nejvyšší počet zvířat za období pěti let, se jeví neuskutečnitelné a nehospodárné. Postup zákonodárce se nadto dá označit za vstřícný, protože mohl zvolit např. průměr zjištěných hodnot. Takový postup by přitom měl racionální základ, neboť by odrážel fakt, že rozsah podnikání chovatele se v čase mění a průměrný údaj má větší vypovídací hodnotu než údaj limitní.
26. Soud též nepovažuje za relevantní, že formulář žádosti o kompenzační příspěvek zahrnuje dle § 29c odst. 3 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb. kolonku „počet chovaných zvířat v letech 2014, 2015, 2016, 2017 a 2018“. Z dikce § 29c odst. 4 písm. c) a § 29c odst. 7 zákona č. 246/1992 Sb. jednoznačně plyne, že rozhodná je informace KVS, kterou je žalovaný povinen si vyžádat. Dotčenou položku ve formuláři žádosti tak lze označit za nadbytečnou a irelevantní. Žalovaný ostatně vychází z informací krajské veterinární správy, i pokud jde o to, zda chovatel skutečně provozoval chov kožešinových zvířat a zda jej ukončil [§ 29c odst. 4 písm. a) a b) zákona č. 246/1992 Sb.], byť je žadatel o kompenzační příspěvek povinen ve formuláři vyplnit adresu místa, kde choval kožešinová zvířata, druhy zvířat, a datum, kdy tento chov ukončil [§ 29c odst. 3 písm. a), b) a d) zákona č. 246/1992 Sb.]. Lze tedy shrnout, že žalovaný obecně vychází z informací poskytnutých krajskou veterinární správou a formulář má informativní povahu.

Závěr

27. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ohledně požadavku žalovaného na přiznání náhrady nákladů v rozsahu dvou úkonů (vyjádření k žalobě, účast na jednání) soud konstatuje, že žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad jeho běžnou úřední činnost nevznikly (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, Sb. NSS 3228/2015, a tam uvedená judikatura). V soudním řízení správním se rovněž neuplatní vyhláška č. 254/2015 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje:

stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, ani nosné důvody nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13, na jejichž základě lze nezastoupenému účastníkovi řízení, jenž má právo na náhradu nákladů řízení, přiznat náhradu hotových výdajů v paušální výši (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, a ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: